

HA – 1Korinthe 3: “Jezus is ons fundament”.

Orde van dienst:

Votum en zegengroet

Sela: “Ik ben”.

Wet

Psalm 18: 9

Gebed

Kinderen: Groei.

Zingen: “Lees je bijbel, bidt elke dag”.

Lezen: 1Korinthiërs 3

Tekst: 1Korinthiërs 3: 11

Preek

Nieuw Liedboek 971 Zing een nieuw lied voor God de Here”.

Zingen: “Aan uw tafel”- Sela

Viering HA:

Formulier IV

Zingen Geloofsbelijdenis zingen.

Viering.

Zingen: Nieuw Liedboek 413 “Grote God wij loven u”.

Psalm 63: 1, 2, 3

Nieuw Liedboek 377 “Zoals ik ben, kom ik nabij”.

Gebed

Collecte

Nieuw Liedboek 451 Richt op uw macht...

Zegen.

Kinderen: groei.

Preek:

We leven in een tijd van kijkcijfers.

Dia

Van scoren.

Makers van televisieprogramma's houden de kijkcijfers nauwkeurig in de gaten. Als de kijkcijfers te laag zijn, verdwijnt het programma van TV. En natuurlijk hoop je allemaal op de Televizerring.

Zelfs in de politiek gaat het vooral om stemmen van kiezers. Een moeilijke boodschap breng je dus niet graag als politieke partij. En het is belangrijk, dat jouw lijsttrekker goed ligt bij de kiezer. Er goed uitziet en het goed kan zeggen. Want veel kiezers kijken meer naar de poppetjes dan naar de programma's van een partij.

Een tijd van kijkcijfers.

Dit is niet nieuw. Zo was dat ook al in Korinthe.

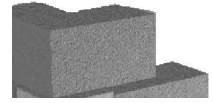
Een jonge, bruisende stad.

Veel handel. Wijsgeren. Tempels vol afgoden. Grote sprekers. Jonge mensen, die carrière wilden maken. Militairen, die de rosse buurten opzochten. Een soort van New York of Amsterdam.

In zo'n stad moet je opvallen. Beter zijn dan de massa. Je moet scoren.

Het draait om de kijkcijfers.

Paulus komt deze stad binnen. Een kleine jood.

Met een boodschap over een of andere joodse man, die aan een kruis doodgemarteld is. Ergens aan de grens van het grote Romeinse rijk. Aan de rand van de beschaving.
Hij is niet mooi. Geen groot spreker, die een mooi verhaal over niets kan houden.
Ook de kruisdood van Jezus maakt hij niet mooier dan die is.
Alles bij elkaar niet zo goed voor de kijkcijfers.

Er is in Korinthe een gemeente ontstaan. Een groepje mensen, die Jezus volgen in die grote stad.
Zijn genade brandt als een kleine vonk in hun hart.
Maar het oude leven van Korinthe is zo sterk verworteld in dat hart, dat het steeds weer over dat vurige vonkje heen bruist. En het dreigt te doven. Terugval in het oude leven is een reëel gevaar.

En dat zie je ook.

De christenen hebben de Heilige Geest ontvangen toen ze tot geloof kwamen. En die Geest had hen veel gaven geschonken. Een vurig geloof. Spreken in andere talen. Genezingen. Profetieën.
Wat mooi!

Wat konden ze nu veel betekenen voor de mensen om hen heen.

Maar de verleiding was groot om die gaven voor zichzelf te gebruiken.

Om op te vallen: 'Kijk eens naar mijn gaven! Ik kan zo goed in tongen spreken! Heb je al gehoord over de genezing die ik deed?'. Kijkcijfers.

Met die oude ogen werd er ook naar Paulus gekeken.

Ze hadden Paulus natuurlijk vaak horen spreken. Door hem hadden ze het evangelie gehoord. Waren ze tot geloof gekomen. Maar er waren ondertussen meer sprekers gekomen.

Mooie sprekers zoals Apollos en Kefas.

Sprekers, die het allemaal mooi konden zeggen. Mooier dan Paulus. Diepzinniger.

De kijkcijfers groeiden.

Maar er kwam zo ook verdeeldheid, ruzie: "Ik vind Paulus beter! Ik luister liever naar Apollos! Ik naar Kefas....".

Geruzie. Verdeeldheid. Het oude leven. Terugval.

Paulus grijpt in.

"Kijk nu eerst eens goed naar jezelf!", schrijft hij.

"Jullie lijken wel kleine kinderen met al dat geruzie!".

Dia.

Daarom waren mijn preken ook zo eenvoudig: jullie hadden nog melk nodig en geen vast voedsel.

Geen diepzinnigheid. Daar waren jullie nog niet aan toe!!

Kijk eens goed naar jezelf!".

En kijk ook eens goed naar die predikers, bedoelt hij.

"Wat is Apollos eigenlijk? Wat is Paulus?".

Het zijn dienaren. Slaven.

Paulus mocht het zaadje van het geloof planten. Apollos mocht er wat water op gieten.

Dia.

Kefas nog wat onkruid schoffelen.

Meer niet. Heel nederig werk. Werk van knechten. Werkers in de plantsoendienst.

Maar wie heeft het laten groeien?

Ja, God zelf natuurlijk. Want de echte groei zit van binnen. In het hart.

Dat blijft een grote beproeving voor ons mensen.

Dat we meer over de knechten praten, dan over God. Over dominees, die we met elkaar vergelijken.

Die het nog mooier kunnen zeggen.

We kunnen er avondenlang over praten. En we vinden er van alles van. Want we zijn kritisch.

We lijken soms meer verbonden met dominees, dan met Christus zelf!

Terwijl het alleen maar knechten zijn. Mensen! Plantsoendienst.

Wat is daar nu interessant aan?

God doet het grote werk in je hart. Je groeit door zijn genade.
Spreek samen vooral over Hem en groei in nederigheid en blijdschap. Voor Hem.
U bent de akker van God. Niet van mensen. Dat zijn maar dagloners. Schoffelaars.

Dan verspringt het beeld opeens.
Eerst was de gemeente een akker.

Nu is het een gebouw. Het gebouw is zelfs een tempel waar God in woont.

Dia.

Stel je voor: wij zijn samen een tempel waar God in woont!

Van die tempel heeft Paulus het fundament mogen leggen. Zoals hij ook de eerste zaadjes in de akker mocht leggen.

Wat is dat fundament?

Dat is Jezus Christus.

Gestorven aan een kruis. Opgestaan uit de dood.

Hij is het fundament. Zijn genade.

En Paulus mocht dat fundament leggen. Hij mocht over Jezus vertellen.

Dat is op zichzelf al een wonder.

Want Paulus was eerst een vervolger van Jezus. Hij brak Jezus en de kerk alleen maar af!

Wat zag God in Paulus, dat hij nu juist deze man gebruikt om zijn kerk op te bouwen? Ja, om zelfs het fundament te mogen leggen?

Omdat Paulus daardoor heel bescheiden was geworden. Hij zag Jezus eerst als een dwaalleraar. Een Godslasteraar. En hij zou dat onkruid wel even uitrukken en vertrappen. Wat was hij wijs, dacht hij.

Totdat hij Jezus ontmoette op de weg naar Damascus.

Hij verscheen aan Paulus in Goddelijk licht.

Toen is Hij keihard tegen zijn trots en zijn eigen wijsheid aan gelopen. Wat was hij blind geweest!

En sindsdien spreekt hij alleen maar over de wijsheid van God. Over Christus aan het kruis.

Paulus wist nu als geen ander wat genade is.

Als een bescheiden, maar zeer kundig architect legt hij het fundament. Christus.

Want een fundament is belangrijk.

Altijd.

Maar vooral in gebieden, waar de bodem drassig is of waar vaak aardbevingen zijn. Waar het stormt en de regen met bakken uit de hemel valt. Zonder goed fundament stort een huis in.

Dat fundament is Jezus Christus. Hij is de hoeksteen. Het fundament is genade.

Dia.

Over Hem moet het gaan. Altijd.

Niet over mensen.

Paulus legt het fundament. En anderen mogen daar weer op verder bouwen.

Zoals Apollos en Kefas.

En ze mogen allemaal hun eigen stijl hebben. Hun eigen gaven.

Dat zie je ook bij oude kerken en kathedralen.

Eeuwen geleden is er met de bouw begonnen. Is er grond vrijgemaakt. Is er een diepe geul gegraven voor het fundament. Een fundament, dat sterk genoeg zou zijn om de zware torens te kunnen dragen.

Dan is de eerste bouw klaar: een Romaanse kerk.

Een paar eeuwen later wordt er een deel bijgebouwd. In Gotische stijl.

Daarna nog een deel in moderne stijl.

Met verschillende materialen. Met steen, marmer, goud en hout.

En dat kan heel mooi zijn.

Zo zijn er ook bouwers met een verschillende stijl. Verschillende gaven. In een steeds veranderende tijd met andere vragen.

Dat mag. Is prima. Veroordeel elkaar dus niet te snel!

Alleen: zorg ervoor dat je wel goed op het fundament verder bouwt. Want je bouwt aan Gods tempel. Stel je voor!
Bouw dus niet op mensen of je eigen leuke ideeën. Maar bouw op Jezus Christus. Op de genade. Dat is het hart.

In Korinthe ging het meer over mensen, dan over Jezus.
Meer over mensenmeningen, dan over het fundament. De genade.
En wat gebeurt er dan?
Dan komt er verdeeldheid.
Want mensen zijn verschillend. En mensenmeningen zijn verschillend. We vinden allemaal wat anders van de dominee, de kerk, de muziek, de politiek en noem maar op.
Als je daarop bouwt, bouw je op drijfzand. Hout, stro en hooi. Het gaat in rook op.
Het vuur brengt dat straks wel aan het licht.

We staan vanmorgen stil bij het fundament.
Bij het sterven en de opstanding van Jezus. Bij de genade van God.
Want dat willen brood en wijn ons steeds weer op het hart binden: we leven door Gods liefde. Zijn genade is het fundament.
Zo gaan we het nieuwe seizoen binnen.
Door Christus verbonden aan de genade van God.
Door die genade ook verbonden met elkaar.
Een diepere band is er niet: de band van de gevende liefde.
Christus Jezus bindt ons samen. Zonder hem vallen we als los zand uit elkaar. Hooi en stro.

En nu mogen wij in dit seizoen op dat fundament verder bouwen. Dia.
Ik mag erover preken.
De ouderlingen mogen er bij u thuis over spreken.
We mogen het de kinderen vertellen in de Bijbelklassen en op catechese. Aan tafel thuis.
We mogen erover spreken op onze Bijbelstudieavonden.
Op de inloopochtenden.
Als we het moeilijk hebben met elkaar. Als we gekwetst zijn. Gewond.
We mogen anderen vertellen over hem.
Niet met allemaal mooie woorden of diepzinnige gedachten. Daar hangt het niet vanaf. Dat is zomaar een hoop hooi en stro. Lijkt heel wat, maar stelt weinig voor.
Spreek gewoon uit je hart, zoals Paulus, omdat we door Hem zijn gered en mogen delen in de liefde van de Vader.
Daar zijn geen grote woorden voor nodig.
Alleen een groot hart. Dia.

Amen.